

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 24 września 2012 r.

DOLiS/DEC-900/12

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 i art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22, art. 23 ust. 1 pkt 3, art. 23 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 23 ust. 4 pkt 2, art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), w związku z art. 509 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. 1964 r. Nr 16, poz. 93 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pani C.P. [...], na przetwarzanie jej danych osobowych przez T S.A., E S.A., I Sp. z o.o. oraz E Sp. z o.o.,

- I. w zakresie przetwarzania danych osobowych Pani C.P. [...] przez T S.A. oraz przez E S.A., odmawiam uwzględnienia wniosku,**
- II. w zakresie przetwarzania danych osobowych Pani C.P. przez I. Sp. z o.o. oraz E Sp. z o.o., umarzam postępowanie.**

Uzasadnienie

W dniu [...] stycznia 2012 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani C.P. [...] z dnia [...] stycznia 2012 r. W treści skargi Pani C.P. wskazała, że otrzymała w dniu [...] stycznia 2012 r. pismo z O., w którym została poinformowana o istnieniu zobowiązania wymagalnego względem T. S.A., zwanej dalej T SA, które zostało sprzedane na rzecz E S.A., zwana dalej E. Pani C.P. zarzuciła, że T SA złamała przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), poprzez sprzedanie jej danych osobowych na rzecz E. Ponadto, Pani C.P., zwana dalej również Skarżącą, podniosła, że otrzymywała także wcześniej pisemne monity od I Sp. z o.o., zwana dalej I, oraz od E Sp. z o.o., zwana dalej EO, o podobnej treści do pisma otrzymanego od O. Skarżąca nadmieniła, że zamierza dochodzić odszkodowania za naruszenie jej dóbr osobistych przez działania T SA, oraz, że spór pomiędzy nią a T SA jest rozpatrywany przez Stały Polubowny Sąd Konsumencki

przy Prezesie Urzędu Komunikacji Elektronicznej z siedzibą w Warszawie przy ul. Kasprzaka 18/20.

Wobec powyższego, Skarżąca wniosła prośbę do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych o cyt.: „podjęcie czynności zmierzających do ochrony moich danych osobowych” poprzez cyt.: „usunięcie moich danych osobowych ze swoich zbiorów [przez] E, I i EO”, zaś w przypadku T SA Skarżąca wniosła o cyt.: „ich zabezpieczenie do czasu zakończenia postępowania, przed ich wpływem i przekazywaniem na zewnątrz”.

W toku postępowania administracyjnego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, zwany dalej Generalnym Inspektorem, ustalił następujący stan faktyczny.

1. Skarżąca zawarła z TP SA następujące umowy: umowę z dnia [...] kwietnia 2007 r. o świadczenie usług telekomunikacyjnych w tym usługi powszechnej (dowód w aktach sprawy – karty nr 113 – 122) oraz umowę z dnia [...] kwietnia 2007 r. o świadczenie usługi n (dowód w aktach sprawy – karty nr 123 – 129). Na podstawie umowy z dnia [...] kwietnia 2007 r. T SA pozyskała dane osobowe Skarżącej w zakresie: imienia, nazwiska, adresu zamieszkania, adresu do korespondencji, numeru ewidencyjnego PESEL, serii i numeru dowodu osobistego, numeru telefonu. Z kolei na podstawie Umowy z dnia [...] kwietnia 2007 r. T SA pozyskała dane osobowe Skarżącej w zakresie: imienia, nazwiska, adresu zamieszkania, numeru ewidencyjnego PESEL, numeru telefonu.
2. Umowa z dnia [...] kwietnia 2007 r. została zawarta na czas określony, tj. od dnia [...] kwietnia 2007 r. do dnia [...] kwietnia 2009 r. W dniu [...] kwietnia 2009 r. Umowa z dnia [...] kwietnia 2007 r. uległa przedłużeniu na czas nieokreślony. T SA podjęła czynności windykacyjne wskutek powstania zobowiązania wymagalnego względem Skarżącej z tytułu umowy z dnia [...] kwietnia 2007 r.
3. W celu dochodzenia należności T SA powierzyła na podstawie art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) dane osobowe Skarżącej na rzecz I (w okresie od dnia [...] października 2009 r. do dnia [...] stycznia 2010 r.) i na rzecz EO (od dnia [...] września 2010 r. do dnia [...] grudnia 2010 r.). Aktualnie T SA przetwarza dane osobowe w celach wynikających z przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.), ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (t.j. Dz. U. 2009 r. Nr 152, poz. 1223 ze zm.), ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. 1964 r. Nr 16, poz. 93 ze zm.), ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2004 r. Nr 171, poz. 1800 ze zm.).
4. W dniu [...] października 2009 r. Skarżąca zwróciła się pisemnie do T SA w przedmiocie wypowiedzenia Umowy z dnia [...] kwietnia 2007 r., która uległa przedłużeniu w dniu [...] kwietnia 2009 r. Wypowiedzenie ww. Umowy nastąpiło w dniu [...] października 2009 r.
5. W dniu [...] maja 2011 r. T SA dokonała cesji wierzytelności na rzecz E na mocy stosownej umowy (dowód w aktach sprawy – karty nr 46-51). Na mocy umowy sprzedaży wierzytelności E pozyskała dane osobowe Skarżącej w zakresie: imienia, nazwiska, imion rodziców, daty i miejsca urodzenia, adresu zamieszkania (lub pobytu), numeru ewidencyjnego PESEL, numeru NIP, miejsca pracy, zawodu, wykształcenia, serii i numeru dowodu osobistego, numeru telefonu,

wysokości zobowiązania (należności), numeru dokumentu, z tytułu którego powstało zobowiązanie. EGB i TP SA poinformowały pisemnie Skarżącą w dniu [...] maja 2011 r. o zawarciu umowy sprzedaży wierzytelności.

6. EO pozyskała dane osobowe Skarżącej w dniu [...] września 2009 r. w zakresie: imienia, nazwiska, adresu zamieszkania lub zameldowania (kod, miasto, ulica), numeru ewidencyjnego PESEL, numeru NIP, numeru telefonu, numeru ewidencyjnego klienta T SA oraz wysokości zobowiązania (należności), na podstawie pisemnej umowy z dnia [...] września 2009 r. z T SA o świadczenie usług windykacyjnych (dowód w aktach sprawy – karty nr 60 – 88). Na mocy tej umowy T SA powierzyła EO przetwarzanie danych osobowych Skarżącej w celu cyt.: świadczenia (...) usług polegających na obsłudze wierzytelności przysługujących T SA (...) z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych”. Aktualnie EO nie przetwarza danych osobowych Skarżącej wskutek wygaśnięcia w dniu [...] grudnia 2010 r. okresu obsługi, którego dotyczyła umowa z T SA.
7. I pozyskała w dniu [...] października 2009 r. dane osobowe Skarżącej w zakresie: imienia, nazwiska, adresu zamieszkania lub zameldowania (kod, miasto, ulica), numeru telefonu, numeru ewidencyjnego klienta T SA oraz wysokości zobowiązania (należności), na podstawie pisemnej umowy z dnia [...] lipca 2009 r. o świadczenie usług windykacyjnych (dowód w aktach sprawy – karty nr 130 – 144). Na mocy tej umowy T SA powierzyła I dane osobowe Skarżącej w celu obsługi wierzytelności przysługujących T SA od jej klientów z tytułu umów. I trwale usunęła dane osobowe Skarżącej i nie przetwarza aktualnie jej danych osobowych, bowiem w dniu [...] stycznia 2010 r. zakończeniu uległ okres obsługi wierzytelności i wygasło pełnomocnictwo do dochodzenia roszczeń od Pani C.P. na rzecz T SA.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor zważył, co następuje.

I. Do zadań i kompetencji Generalnego Inspektora nie należy ocena istnienia/ nieistnienia, zasadności/ niezasadności dochodzenia przez wierzyciela roszczeń od swojego dłużnika. Nie jest zatem rolą organu do spraw ochrony danych osobowych analizowanie postanowień umownych pomiędzy wierzycielem a dłużnikiem i rozstrzyganie, czy zobowiązanie powstało, czy też nie. Takie sprawy, zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296, z późn. zm.), są sprawami cywilnymi i powinny być rozpatrywane w postępowaniach prowadzonych przez sądy powszechne. Zgodnie z art. 189 ustawy Kodeks postępowania cywilnego, powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Generalny Inspektor, działając na podstawie i w granicach ustawowych kompetencji przyznanych mu ustawą o ochronie danych osobowych, zbadał, czy w przedmiotowej sprawie podmioty legitymowały się stosowną podstawą prawną dla przetwarzania danych osobowych Skarżącej. Innymi słowy, Generalny Inspektor dokonał oceny, czy podmioty miały prawo – zgodnie z art. 23 ustawy o ochronie danych osobowych – do zbierania, utrwalania, przechowywania, opracowywania, zmieniania, udostępniania i usuwania danych osobowych.

Rozważania niniejsze należy rozpocząć od wskazania, że zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1), jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3), jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4), jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5).

Katalog przesłanek wskazanych w ww. przepisie jest zamknięty. Każda z nich ma charakter autonomiczny i niezależny. Oznacza to, iż przesłanki te co do zasady są równoprawne, a wobec tego spełnienie co najmniej jednej z przesłanek stanowi o zgodnym z prawem przetwarzaniu danych osobowych. Jak wynika z ww. przepisów, ustawodawca przewidział również inne podstawy dla przetwarzania danych osobowych niż zgoda osoby, której dane dotyczą. Oznacza to, że zgoda nie jest jedyną podstawą w oparciu o którą proces przetwarzania danych będzie zgodny z ustawą o ochronie danych osobowych.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż T SA pozyskała dane osobowe Skarżącej na mocy umowy z dnia [...] kwietnia 2007 r. i Umowy z dnia [...] kwietnia 2007 r. T SA w celu świadczenia na rzecz Skarżącej usług telekomunikacyjnych, zawarła umowy w trybie i na zasadach przewidzianych w przepisach ustawy Prawo telekomunikacyjne, w ramach których przetwarza dane osobowe Skarżącej. Z wyjaśnień T SA wynika, że Umowa z dnia [...] kwietnia 2007 r. została zawarta na czas określony. W ocenie T SA Skarżąca nie złożyła w terminie oświadczenia woli o wypowiedzeniu Umowy z dnia [...] kwietnia 2007 r., wskutek czego, umowa ta, która obowiązywała do dnia [...] kwietnia 2009 r., uległa w dniu [...] kwietnia 2009 r. przedłużeniu na czas nieokreślony. W następstwie tej okoliczności, T SA nadal świadczyła usługi telekomunikacyjne na rzecz Skarżącej, naliczając jednocześnie stosowne należności. W dniu [...] października 2009 r. Skarżąca zwróciła się pisemnie do T SA w przedmiocie wypowiedzenia Umowy z dnia [...] kwietnia 2007 r. T SA odnotowała wypowiedzenie Skarżącej i w dniu [...] października 2009 r. nastąpiło rozwiązanie Umowy z dnia [...] kwietnia 2007 r. Jednocześnie, jak wyjaśniła T SA, Skarżąca zwróciła się w dniu [...] lutego 2010 r. pisemnie do T SA o możliwość rozłożenia spłaty zobowiązania powstałego z tytułu przedłużonej Umowy z dnia [...] kwietnia 2007 r., co zostało przychylnie rozpatrzone przez T SA i w piśmie z dnia [...] marca 2010 r. Skarżąca została poinformowana o harmonogramie i warunkach spłaty zobowiązania. W ocenie T S.A., Skarżąca nie dotrzymała warunków spłaty zobowiązania, wskutek czego podjęte zostały stosowne czynności w celu dochodzenia od Skarżącej wymagalnego zobowiązania. W tym celu T SA, zleciła obsługę wierzytelności na rzecz dwóch podmiotów świadczących usługi w tym zakresie, tj. I oraz EO, na podstawie stosownych umów, w ramach których powierzyła przetwarzanie danych osobowych Skarżącej.

Analizując powyższe działania podjęte przez T SA w kontekście przepisów ustawy o ochronie danych osobowych wskazać należy, że T SA – jako administrator danych w rozumieniu art. 7 pkt 4 ustawy o ochronie danych osobowych – pozyskała dane osobowe Skarżącej na

podstawie umowy z dnia [...] kwietnia 2007 r. oraz Umowy z dnia [...] kwietnia 2007 r. w celu świadczenia usług telekomunikacyjnych na rzecz Skarżącej w trybie i na zasadach wynikających z tych umów, a zatem wypełniona została przesłanka legalności z art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych. Zgodnie z tym przepisem, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne, gdy jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą.

Niezależnie od powyższego, przetwarzanie danych osobowych Skarżącej przez T SA można także rozpatrywać w kontekście przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne. Zgodnie z art. 56 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne, świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczeni usług telekomunikacyjnych. Elementy, jakie winna zawierać umowa, zostały wskazane w ust. 3 tego przepisu, i obejmują one m.in. oznaczenie stron umowy, co oznacza, że niezbędne jest podanie danych teleadresowych przez osobę, która zawiera taką umowę. Art. 161 ustawy Prawo telekomunikacyjne odnosi się zaś do obowiązku przetwarzania danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną w ramach świadczonych usług telekomunikacyjnych. Przepisy ustawy Prawo telekomunikacyjne wypełniają przesłankę legalności z art. 23 ust.1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych. Przepis ten stanowi, że przetwarzanie danych jest dopuszczalne, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa.

Wskazać należy z kolei w tym miejscu, że ustawodawca zawarł w przepisach ustawy o ochronie danych osobowych przesłankę, na mocy której administrator danych może przetwarzać dane osobowe dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów (art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych). Rozwinięcie prawnie usprawiedliwionego celu wskazane zostało w art. 23 ust. 4 ustawy o ochronie danych osobowych. Zgodnie z tym przepisem, za prawnie usprawiedliwiony cel, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, uważa się w szczególności dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. T SA świadczyła na rzecz Skarżącej usługi telekomunikacyjne z tytułu umowy z dnia [...] kwietnia 2007 r., za które naliczała należność.

W ocenie T SA powstało zobowiązanie wymagalne wobec Skarżącej z tytułu tej umowy. Wskutek zaś niedopełnienia przez Skarżącą warunków porozumienia co do spłaty ratalnej tego zobowiązania, T SA podjęła działania zmierzające do wyegzekwowania zobowiązania. Udostępnienie danych osobowych Skarżącej na rzecz I i EO związane jest zatem z dochodzeniem roszczeń przez T SA, co wypełnia prawnie usprawiedliwiony cel wskazany w art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych w związku z jej art. 23 ust. 1 pkt 5. T SA legitymuje się podstawą prawną dla dochodzenia roszczeń od Skarżącej, zaś poza przedmiotem tego postępowania – co podniósł Generalny Inspektor – pozostaje ocena jego istnienia oraz słuszności i zasadności jego egzekwowania. W świetle przepisów ustawy o ochronie danych osobowych T SA może dochodzić roszczeń osobiście, tzn. poprzez samodzielne działanie, jak również za pośrednictwem innych osób (podmiotów) na mocy art. 31 ustawy o ochronie

danych osobowych. W przedmiotowej sprawie podmiotami tymi są EO oraz I. Art. 31 ustawy o ochronie danych osobowych upoważnia administratora danych (T SA) do powierzenia, w drodze zawartej formie pisemnej umowy, przetwarzania tych danych innemu podmiotowi. W przypadku zatem, gdy administrator skorzysta z upoważnienia wynikającego z brzmienia powołanego przepisu, dochodzi do zlecenia „na zewnątrz” przetwarzania danych. Podmiot, któremu administrator powierzył przetwarzanie danych, może je jednak przetwarzać wyłącznie w przewidzianym umową zakresie i w określonym w umowie celu (art. 31 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych). Podmiot, któremu administrator powierzył przetwarzanie danych jest ponadto obowiązany przed rozpoczęciem przetwarzania danych podjąć środki zabezpieczające zbiór danych, o których mowa w art. 36-39 ustawy, oraz spełnić wymagania określone w przepisach, o których mowa w art. 39a ustawy. W zakresie przestrzegania tych przepisów wskazany podmiot ponosi odpowiedzialność jak administrator danych (art. 31 ust. 3 ww. ustawy). Ustęp 4 tego przepisu stanowi, że w przypadkach, o których mowa w ust. 1 - 3, odpowiedzialność za przestrzeganie przepisów niniejszej ustawy spoczywa na administratorze danych, co nie wyłącza odpowiedzialności podmiotu, który zawarł umowę, za przetwarzanie danych niezgodnie z tą umową. Zgodnie z art. 31 ust. 5 ustawy o ochronie danych osobowych, do kontroli zgodności przetwarzania danych przez podmiot, któremu zostały powierzone dane, z przepisami o ochronie danych osobowych stosuje się odpowiednio przepisy art. 14-19 ustawy.

Ponadto należy zaznaczyć, iż powierzenie przetwarzania danych osobowych dokonane przez ich administratora na podstawie umowy powierzenia, o której mowa w art. 31 ustawy o ochronie danych osobowych, nie wymaga uzyskania zgody osoby, której dane dotyczą.

W ocenie Generalnego Inspektora zarówno umowa zawarta pomiędzy T SA a I (umowa z dnia [...] lipca 2009 r. o świadczenie usług windykacyjnych), jak również umowa pomiędzy T SA a EO (umowa z dnia [...] września 2009 r. o świadczenie usług windykacyjnych) mogą być postrzegane i oceniane jako umowy powierzenia przetwarzania danych osobowych, z uwagi na ich elementy, tj. formę ich zawarcia (pisemne), treść (określenie celu, dla realizacji którego będą przetwarzane powierzone dane, tj. obsługa wierzytelności) oraz zakres danych osobowych. Na uwagę zasługuje także fakt, że T SA nie traci statusu administratora danych w ramach ww. umów, a jednocześnie umowy te zostały zawarte na czas określony ściśle skorelowany z celem, jaki był powodem ich zawarcia, a mianowicie windykacją należności od Skarżącej.

Odnosząc się z kolei do umowy zawartej pomiędzy T SA a E (umowa sprzedaży wierzytelności z dnia [...] maja 2011 r.) wskazać należy, że w następstwie tej umowy nastąpiła zmiana wierzyciela. Innymi słowy, prawa dotychczasowego wierzyciela (T SA) przeszły na E. Udostępnienie danych w tym celu, co potwierdza utrwalone orzecznictwo sądów administracyjnych, znajduje uzasadnienie w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych.

W następstwie umowy sprzedaży wierzytelności, E – jako administrator danych – dochodzi roszczeń wymagalnych od Skarżącej (jako dłużnika), na mocy otrzymanej od T SA Umowy z dnia [...] kwietnia 2007 r., która łączyła Skarżącą z T SA i z tytułu której T SA dochodziła roszczeń od Skarżącej. Dochodzenie roszczeń przez E znajduje uzasadnienie w przepisach art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych w zw. z jej art. 23 ust. 4

pkt 2. Nadmieniam, że Skarżąca w piśmie z dnia 26 maja 2011 r. została poinformowana przez E i T SA o fakcie zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności (dowód w aktach sprawy – karta nr 45). Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 30 listopada 2004 r. (sygn. akt: II SA/Wa 1057/04) stwierdził, iż: „(...) *zasadą powszechnie akceptowaną, wynikającą nie tylko z przepisów prawa cywilnego, lecz także z norm moralnych, zasad współżycia społecznego oraz dobrych obyczajów jest regulowanie zaciągniętych zobowiązań (zapłata długów). Zasada ta w pełni odnosi się do podmiotów prawa mających status konsumentów. (...) Dłużnik, który nie wywiązuje się ze swoich zobowiązań, musi liczyć się z konsekwencjami, wynikającymi z przepisów regulujących obrót gospodarczy. Postawa dłużnika nie może bowiem prowadzić do uprzywilejowania jego sytuacji prawnej. Gdyby generalnie uznać każdy wypadek przetwarzania danych osobowych dłużnika (będącego konsumentem) za godzący w jego prawa i wolności, doszłoby z jednej strony do niczym nieuzasadnionej ochrony osób niewywiązujących się ze swoich zobowiązań, z drugiej natomiast do naruszenia zasady swobody działalności gospodarczej, co z pewnością nie było zamiarem ustawodawcy przy uchwalaniu ustawy o ochronie danych osobowych*”.

Aktualnie T SA przetwarza dane osobowe Skarżącej w celu wypełnienia obowiązków, które ustawodawca nałożył na administratora danych w przepisach szczególnych wobec przepisów ustawy o ochronie danych osobowych, tj. ustawy o rachunkowości, ustawy Ordynacja podatkowa, ustawy Prawo telekomunikacyjne, ustawy Kodeks cywilny. Wypełnienie obowiązków wynikających z tych przepisów znajduje uzasadnienie w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

Nie jest możliwe nakazanie usunięcia danych osobowych Skarżącej ze zbioru E w sytuacji, gdy podmiot ten przetwarza je w celu wynikającym z przepisów prawa. W kwestii zaś nakazania T SA, aby zabezpieczyła dane osobowe Skarżącej przed cyt.: „ich wpływem i przekazywaniem na zewnątrz”, wskazuję, że z ustaleń Generalnego Inspektora wynika, że aktualnie T SA nie udostępniła tych danych innym osobom (podmiotom), a jednocześnie, że T SA przetwarza dane osobowe Skarżącej w celu wypełnienia obowiązków wynikających z innych przepisów prawa, tj. ustawy o rachunkowości, ustawy Ordynacja podatkowa, ustawy Prawo telekomunikacyjne, ustawy Kodeks cywilny. Z okoliczności faktycznych sprawy nie wynika natomiast, aby T SA naruszała przepisy ustawy o ochronie danych osobowych w zakresie odnoszącym się do ich zabezpieczenia, co kwestionuje Skarżąca.

Reasumując, wobec powyższych okoliczności faktycznych i prawnych, Generalny Inspektor odmówił w tym zakresie żądaniom Skarżącej stosownie do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I niniejszej decyzji.

II. Odnosząc się do przetwarzania danych osobowych Skarżącej przez I oraz EO oraz mając na względzie żądanie Skarżącej, w zakresie nakazu usunięcia jej danych ze zbiorów ww. podmiotów wskazać należy, że z materiału dowodowego i ustaleń faktycznych wynika, iż dane osobowe Skarżącej nie są aktualnie przetwarzane przez te podmioty w żadnym zakresie, a zatem nie jest możliwe wydanie przez Generalnego Inspektora nakazu przywrócenia stanu zgodnego z prawem w sytuacji, gdy powyższe już nastąpiło. Innymi słowy, organ do spraw ochrony danych osobowych nie jest władny zadośćuczynić żądaniu Skarżącej, bowiem I i EO nie przetwarzają jej danych osobowych, wobec czego w tym zakresie przedmiotowe postępowanie podlega umorzeniu na

podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), zwanej dalej Kpa – wobec jego bezprzedmiotowości. Zgodnie z ww. przepisem, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Jednocześnie w literaturze przedmiotu wskazuje się, że: „Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 Kpa oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty” (tak: B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, 7 wydanie, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2005 r., str. 485). Takie samo stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie, który w wyroku z dnia 27 lutego 2008 r. (sygn.: III SA/Kr 762/2007) orzekł, że: „Postępowanie staje się bezprzedmiotowe, gdy brak któregoś z elementów stosunku materialnoprawnego, co powoduje, że nie można załatwić sprawy przez rozstrzygnięcie co do istoty” (por. także wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 maja 2011 r., sygn. VII SA/Wa 714/11, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. IV SA/Gl 476/10).

W kwestii żądania Pani C.P. wniesionego w jej piśmie z dnia [...] lipca 2012 r. (wpływ pisma do Biura GIODO w dniu [...] lipca 2012 r.), w którym ww. wniosła o podjęcie działań prawnych wynikających z art. 304 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. 1997 r. Nr 89, poz. 555 ze zm.), wskutek których dojdzie do cyt.: „zaprzestania łamania prawa i ukarania winnych”, wskazując, że zadośćuczynienie temu żądaniu Skarżącej nie jest możliwe, bowiem organ do spraw ochrony danych osobowych nie posiada kompetencji do kwalifikowania znamion czynu zabronionego, a w następstwie do ścigania osoby (osób) winnych tego czynu. Zakres kompetencji organu do spraw ochrony danych osobowych wskazany został w art. 12 ustawy o ochronie danych osobowych, zaś sposób realizacji tych kompetencji wskazany został m.in. w art. 14, 17, 18 i 19 ww. ustawy. Generalny Inspektor nie może rozstrzygać kwestii należących do kompetencji innych organów przyznanych im na podstawie odrębnych przepisów prawa. Dodatkowo informuję, że skierowanie przez Generalnego Inspektora zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa następuje poprzez wystąpienie do organu właściwego do wszczęcia postępowania karnego w danej sprawie, przy czym jako należące do autonomicznych kompetencji organu realizowane jest z urzędu, nie zaś na wniosek osób zainteresowanych. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 19 listopada 2001 r. (sygn. akt II SA 2702/00) stwierdził, iż: *„osoba dochodząca ochrony swych praw w trybie ustawy o ochronie danych osobowych nie jest podmiotem postępowania obliczonego na wydanie decyzji o zawiadomieniu stosownego organu o przestępstwie w zakresie przetwarzania danych osobowych i nie może się tego domagać od GIODO w administracyjno-prawnych formach postępowania. (...) Przepis art. 19 ustawy nie daje bowiem stronie roszczenia w tym względzie”*. Jeżeli zaś w ocenie Skarżącej w wyniku działań podmiotów/podmiotu, którego dotyczy niniejsze postępowanie, doszło do popełnienia przestępstwa, to może ona samodzielnie wystąpić do organów ścigania ze stosownym wnioskiem w tym przedmiocie.

Mając powyższe na uwadze, w tym stanie prawnym i faktycznym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych oraz art. 129 § 2 w związku z art. 127 § 3 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, stronie niezadowolonej z decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).